

PROLOG

Stojím na červeném vagonu; dřepí opuštěný vedle stodoly. Vítr sílí, vlasy mi šlehaají přes obličej a za rozepnutý límeček košile mi zalézá zima. Takhle blízko hory bývají silné vichřice, jako by odychoval sám vrcholek. Údolí pode mnou je klidné, nerušené. Zato naše farma tančí: těžké jehličnaté stromy se zvolna kývají, pelyňky a bodláky se třesou a uklánějí před každým poryvem a krátkým bezvětřím. Za mnou se zvedá mírný kopec a lepí se k úpatí hory. Když se podívám nahoru, vidím tmavou siluetu Indiánské princezny.

Kopec je posetý divokou pšenicí. Jestli jsou jehličnany a pelyňky sólisté, pšeničné pole je baletní sbor, každý stonek napodobuje prudké pohyby ostatních, milion balerín se sklání, jedna po druhé, a silný víchř jim ohýbá zlaté hlavičky. Prohlubenina v obilí vydrží jen chvíli – líp se snad vítr ani zahlédnout nedá.

Když se otočím k našemu domu ve svahu, vidím úplně jiné pohyby, vysoké stíny, jak se toporně probíjejí proudem vzduchu. Bratři jsou vzhůru, obhlížejí počasí. Představuju si, jak máma stojí u sporáku a dělá otrubové palačinky. Úplně vidím, jak se táta hrbí u zadního vchodu, zavazuje si vysoké boty s kovovou špičkou a na mozolnaté ruce si natahuje svářečské rukavice. Dole po silnici jede školní autobus, ale nezastaví.

Je mi teprve sedm, ale moc dobře vím, že právě tím se nejvíc lišíme od ostatních – nechodíme do školy.

Táta se bojí, že nás úřady donutí do školy chodit, ale úřady nás donutit nemůžou, protože o nás nevědí. Je nás sedm sourozenců a čtyři nemáme rodný list. Ani jeden nemáme zdravotní kartu, protože jsme se narodili doma a doktora ani zdravotní sestru jsme v životě neviděli. Nikdo z nás nemá evidenční kartu

žáka, protože jsme nikdy nevkročili do školy. Až mi bude devět, dostanu dodatečně vystavený rodný list, ale v tuhle chvíli podle státu Idaho a federální vlády neexistuju.

Jistě že jsem existovala. Jako malá jsem se připravovala na dobu ohavností, čekala jsem, kdy se slunce obrátí v temnotu a měsíc začne krváčet. Každé léto jsem zavařovala broskve a v zimě jsem konzumovala potraviny, které se měly zkazit nejdřív. Lidský svět měl špatně skončit, ale naše rodina měla fungovat dál, nijak nedotčená.

Vzdělávala jsem se v rytmu hory, v rytmu, kdy žádná změna nebyla zásadní, ale jen cyklická. Každé ráno vyšlo stejné slunce, přeplulo nad údolím a zapadlo za vrcholek hory. Sníh, který v zimě napadl, vždycky na jaře roztál. Naše životy tvořily také určitý cyklus – cyklus dní, cyklus ročních období – koloběh neustálých změn, které ve výsledku znamenaly, že se nezměnilo vůbec nic. Myslela jsem, že naše rodina je součástí toho věčného celku, že jsme v jistém smyslu také věční. Ale věčnost příslušela jen hoře.

Táta nám o ní rád vyprávěl. Byla to stará majestátní hora, úplná katedrála. Hřeben tvořily další hory, vyšší a impozantnější, ale Buck's Peak měla nejhezčí tvar. Úpatí bylo míli široké a temná silueta ve tvaru dokonalé věže se tyčila do výše. Z dálky byl na jedné stěně vidět obrys ženského těla: nohy byly dvě obrovské průrvy a vlasy sestávaly z trsů borovic táhnoucích se po severním hřbetu. Zaujímal rozhodný postoj – jednou nohou vyrážela prudce vpřed, byl to spíš skok než krok.

Táta jí říkal Indiánská princezna. Objevila se každý rok, když začal tát sníh, dívala se na jih, jak se do údolí vracejí bizoni. Táta tvrdil, že kočovní indiáni vyhlíželi princeznu jakožto znamení jara, signál, že se nahoře otepluje, zima končí a je čas vrátit se domů.

Všechna tátova vyprávění se týkala naší hory, našeho údolí, našeho členitého kousku Idaho. Nikdy mi neřekl, co mám dělat, když horu opustím, překonám oceány a světadíly a ocitnu se na neznámém území, kde už nebudu moct na obzoru hledat Princeznu. Nikdy mi neřekl, jak poznám, že je čas vrátit se domů.